

Изглеждам аз годините преминали...

Изглеждам аз годините преминали:
рой призраци с разплакани очи —
мечти без път, мечти без цел погинали
в томление за слънчеви лъчи.

Изрядко — миг — упивания сладостни
от майски лъх и бисерна роса —
и пак сълзи, пак пътища нерадостни,
ридания и тъмни небеса.

И ето скръб крила над мен привежда...

И ето скръб крила над мен привежда —
ти мойто сетно щастие разруши,
и в този път на мрак и безнадежда
какво ще може да ме утеши?

А как мечтаех с тебе да достигна
аз в търсений предел на радостта,
в призвездна висота да се издигна
над пропасти от смрад и суета!...

Внезапно кипнала, замря...

Внезапно кипнала, замря
на радост светлата вълна
и между нас се разпростря
ненарушима тишина.

Заглъхва в ледната тъма
към теб понесения зов
и непригледана, сама,
догаря пламенна любов.

Как жадно гледах в твоите очи...

Как жадно гледах в твоите очи,
о, дивно хубав цвят на пролетта.
Неугасимий жар на любовта
как жадно чаках в тях да поличи.

И как безумна бе ми радостта,
кога дочух гласът ти да звучи:
— Ела, изгряха твоите лучи —
на щастието златний ден наста.

Устрем

Химн от арфа златострунна,
прозвучала под ръцете
на пробудената пролет,
пълни с радост целий свят;
и сред звуците кристални,
в росни, светнали долини,
минзухари подранили
и кокичета цъфтят.

В светлий празник на живота
чезнат скърби и съмнения,
бликват сили спотаени
в жадно чакащи гърди;
златни сънища душата
на крилата си понасят
в лучезарните предели,
дето бързат устремени
размразените води.